

РЕШЕНИЕ

№ 1790

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3968** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.106,ал.1,2 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Л. С. Р. от [населено място] срещу Заповед № РД-02-16-398/03.04.2023 година на Министър на регионалното развитие и благоустройството, с която последният прекратил служебното правоотношение на Л. С. Р. – на длъжност- Старши експерт в Отдел“ Контрол и мониторинг“ „Дирекция“ Жилищна политика“ при Министерство на регионалното развитие и благоустройството“, считано от 03.04.2023 година на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ- поради съкращаване на длъжността.

Развитите в жалбата подробни оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е постановена при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочва се още, че органът по назначаването едновременно с издаване на заповедта за възстановяване на длъжността е издал на същата дата и Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, като е възстановил служителят на длъжност, която не съществува и по този начин превратно е упражнил правоомощията си. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- Л. С. Р. редовно и своевременно призована, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Л. редовно упълномощен. Съображения относно незаконосъобразността на издадената заповед

развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по оспорването- Министър на регионалното развитие и благоустройството, редовно и своевременно призван се представлява от адвокат П. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

СГП редовно и своевременно призвана, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № РД-02-16-667/26.04.2022 година оспорващият Л. С. Р. е преназначена на длъжността- Старши експерт – длъжностно ниво 8 по КДА в Отдел“ Контрол и мониторинг“, Дирекция“ Жилищна политика“ с ранг четвърти младши считано от 03.05.2022 година.

Със Заповед №РД—02-16-1015/07.12.2022 година на Министър на регионалното развитие и благоустройството е прекратено служебното правоотношение на оспорващия.

С Указ № 27 на Президента на РБ е назначено служебно правителство на основание чл.99,ал.5 от Конституцията на РБ, като И. Ш. е назначен за служебен Министър на регионалното развитие и благоустройството/ лист 139 от делото/.

С Решение № 1306/28.02.2023 година, постановено по адм. дело № 59/2023 година по описа на АССГ е отменена Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия № РД -02-16-1015/07.12.2022 година.

Решението е влязло в сила поради необжалваемостта му на дата 21.03.2023 година.

На 08.03.2023 година до Министъра на регионалното развитие и благоустройството е депозирана Докладна записка от Директор на Дирекция „ Жилищна политика“, с която е предложено щатната бройка за длъжността- Старши експерт в Отдел “Контрол и мониторинг“ да бъде трансформирана съответно в длъжност-Държавен експерт в същия отдел и за заемането на трансформираната длъжност да бъде обявена конкурсна процедура, която да се проведе чрез тест и интервю.

Със Заповед № РД-02-34/08.03.2023 година Министър на регионалното развитие и благоустройството изменил Длъжностното разписание на Министерства на регионалното развитие и благоустройството, считано от 13 март 2023 година, като в Дирекция „ Жилищна политика“, трансформирал длъжността- Старши експерт-1 щатна бройка по служебно правоотношение в Отдел“ Контрол и мониторинг“ в длъжност-Държавен експерт- 1 щатна бройка по служебно правоотношение в Отдел“ Контрол и мониторинг“ и посочил служителите от Дирекция“ Административно обслужване и човешки ресурси“ в срок до 13.03.2023 година да изготвят ново длъжностно разписание към 13.03.2023 година, което да му бъде представено за утвърждаване.

Със Заповед № РД-02-34/08.03.2023 година Министър на регионалното развитие и благоустройството утвърдил Длъжностното разписание на Министерство на регионалното развитие и благоустройството считано от 13.03.2023 година.

На 31.03.2023 година оспорващият депозирал Заявление до Министър на регионалното развитие и благоустройството, с което поискал да бъде възстановен на

заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност.

Със Заповед № РД-02-16-397/03.04.2023 година на Министър на регионалното развитие и благоустройството на основание чл.122,ал.1 от ЗДСЛ и въз основа на влязлото в сила съдебно решение на АССГ по адм. дело №59/2023 година Л. С. Р. е възстановена на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност- Старши експерт в Отдел“ Контрол и мониторинг“, Дирекция “Жилищна политика“ при МРРБ, длъжностно ниво 8 с ранг- четвърти младши считано от 03.04.2023 година.

Със Заповед № РД-02-16-398/03.04.2023 година на Министър на регионалното развитие и благоустройството е прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл поради съкращаване на длъжността, считано от 03.04.2023 година.

Заповедта е връчена на 03.04.2023 година на оспорващия.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си

Приложени са всички събрани доказателства в хода на административното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №РД-02-16-398/03.04.20230 година, с която Министър на регионалното развитие и благоустройството-гр. София прекратил служебното правоотношение на Л. С. Р. поради съкращаване на длъжността е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, длъжимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба./арг. от чл.108,ал.1 ЗДСл./

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Министър на регионалното развитие и благоустройството–гр. София, на когото изрично нормата на чл.14 от Устройствения правилник на Министерство на регионалното развитие и благоустройството предоставил право да утвърждава структурата на административните звена и длъжностното разписание на министерството. Следва да бъде посочено, че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване. Наред с това, между страните няма спор, че към датата на издаване на Заповедта И. Ш. е заемал длъжността- Министър на регионалното развитие и благоустройството и е назначен с Указ № 27 от 03.02.2023 година на Президента на

РБ за служебен министър на регионалното развитие и благоустройството.

При издаването на заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, посочил е правното основание за издаването и чл.106, ал.1 т.2 от ЗДСЛ. Разпоредбата на този текст постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие в изрично изброени случаи, един измежду които е и при съкращаване на длъжността. Неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта не е мотивирана, защото ЗДСЛ като специален закон не предвижда реквизит на заповедта- мотивираност и не въвежда изискване органът по назначаването да посочи конкретни мотиви защо съкращава длъжността, още повече, че какви структурни промени да предприема в администрацията, е преценка за целесъобразност на органа по назначаването и не може да бъде предмет на съдебна проверка.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил процесуалноправните разпоредби.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия, че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, защото ЗДСЛ не поставя изискване преди да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаването да уведоми държавният служител за предстоящото прекратяване, да му даде възможност да представи доказателства и едва тогава да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване. Достатъчно е да предизвестят служителя, а ако не стори това, да му изплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие, пред каквото хипотеза сме изправени- не е налице предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение. Неспазване на предизвестие от страна на ответника по оспорването, не може и няма как да бъде въздигнато в нарушение на изискването за законосъобразност на заповедта, а от там и да доведе до отмяна на заповедта. Ако органът по назначаването не е спазил даденото от него предизвестие, за държавния служител- ЗДСЛ е регламентирал ред и начин на защита, визирани в ЗДСЛ- чрез предявяване на осъдителен иск.

При издаване на заповедта са нарушени материално- правните разпоредби на ЗДСЛ.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл.2, ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според

която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи „че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“

От събраните доказателства е видно, че оспорващият е заемал длъжността- Старши

експерт в Отдел „Контрол и мониторинг“, Дирекция“ Жилищна политика“ при Министерство на регионалното развитие, като на тази длъжност е преназначен със Заповед от 26.04.2022 година, но служебното и правоотношение е прекратено със Заповед от 07.12.2022 година. Тази Заповед е отменена с влязло в сила съдебно Решение на АССГ, постановено по адм. дело № 59/2023 година влязло в сила на 21.03.2023 година. След влизане в сила на Решението за отмяна на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение оспорващият депозирал Заявление да бъде възстановен на заеманата преди отмяната на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение длъжност с влязло в сила съдебно решение, а ответникът със Заповед от 03.04.2023 година възстановил оспорващия на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност, като само формално е изпълнил визираните в чл.122 от ЗДСЛ предпоставки възстановил служителя на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност. Възстановяването оп реда на чл.122 от ЗДСЛ възниква при сложен фактически състав -при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение.

От анализа на тази правна разпоредба е видно, че възстановяването настъпва по силата на закона/ защото в Решението, с което се отменя Заповедта за прекратяване няма диспозитив- служителят да бъде възстановен на предишната длъжност/ и при изпълнение на останалите, визирани в тази норма предпоставки- служителят да се яви в двуседмичен срок от влизането в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване, което в конкретния случай е налице- оспорващият на дата 31.03.2023 година е подал заявление за възстановяване на държавна служба. Настоящият съдебен състав намира, че за възстановяването законодателят не изисква издаването на нарочен акт за възстановяване, но с цел определяне място на работа, основна заплата и други елементи от служебното правоотношение, практиката е наложила издаване на нарочен акт- Заповед за възстановяване.

В РЕШЕНИЕ № 15668 ОТ 17.12.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 9281/2020 Г., V ОТД. НА ВАС е посочено, че „ Заповедта е издадена от компетентен орган, не е лишена изначално от основание, има предмет, формално е позована на влязлото в сила съдебно решение, поради което не е нищожна, но доколкото не са изпълнени изискванията на [чл. 122, ал. 1 от ЗДСл](#) е незаконосъобразна и неправилно съдът е отхвърлил жалбата против нея“.

Наред с това в Решение № 4324/24.04.2023 година, постановено по адм. дело № 11410/2022 година/ е посочено, че „Целта на разпоредбата на чл.122 ЗДСл е уволненият служител да бъде възстановен на държавна служба, която по възможност трябва да е идентична със заеманата такава от служителя преди незаконното уволнение. Именно това е смисълът на употребения от законодателя израз „предишната длъжност“, но липсата на такава длъжност в действащото щатно разписание на съответната администрация поради различни причини(между които и промяна в длъжностното разписание по време на съдебния спор по обжалване заповедта за уволнение) не освобождава АО от задължението му да осигури изпълнението на държавна служба на служителя подал заявление по чл.122, ал.1 ЗДСл, което може да стане само чрез възстановяване на служителя на съществуваща по щатното разписание длъжност. В този смисъл извършените от органа промени в длъжностните разписания по време на висящ процес по оспорване на заповед

за уволнение, включително направените такива в момента на възстановяване на служителя на длъжност са ирелевантни относно задължението на органа по чл.122, ал.1 ЗДСл.

В РЕШЕНИЕ № 7734 ОТ 19.08.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 805/2022 Г., V ОТД. НА ВАС изрично е посочено , че“ За възстановяването ѝ е издадена заповед, но същата е формална и не изпълнява изискванията на [чл. 122, ал. 1 от ЗДСл](#), тъй като на практика не съществува длъжност, на която служителят да бъде възстановен“, което отново сочи, че съдебната практика на ВАС према, че следва служителят да бъде възстановен на съществуваща длъжност, което в конкретния случай обаче не е налице.

Обстоятелството, че по време на висящ съдебен процес по оспорването на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия от 07.12.2022 година органът оп назначаване на дата 08.03.2023 година е извършил промени в Длъжностното разписание на Министерство на регионалното развитие и благоустройството, изразяващи се в закриване на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия длъжност-Старши експерт в Отдел“ Контрол и мониторинг“, Дирекция“ Жилищна политика“ не може да доведе до извод ,че оспорващият е възстановен на реално съществуваща длъжност, което пък от своя страна да доведе до извод, че е налице реално съкращаване на длъжността, извършено с оспорената Заповед от дата 03.04.2023 година. На практика реално съкращаване на длъжността, която е заемал оспорващият на дата 03.04.2023 година няма, защото за такова би могло да се говори само и единствено ако органът по назначаването е извършил структурни промени след като оспорващият е възстановен на съществуваща длъжност и е започнал да изпълнява служебните си задължения, което в случая не е налице, защото съкращаването на длъжността е извършено преди оспорващият да бъде възстановен на длъжността. Съдебната практика на ВАС е последователна, че държавният служител следва да бъде възстановен на реално съществуваща длъжност, като в този смисъл е и Решение № 5889/05.06.2023 година, постановено по адм. дело № 1079/2023 година на ВАС сочещо,“ че назначението на несъществуваща в щатното разписание длъжност и съкращаването и от същата представлява заобикаляне на нормативното задължение за изпълнение на влязлото в сила решение за реално възстановяване на държавния служител на заеманата от него длъжност, посредством документална имитация на това изпълнение. Същото не постига целения от закона и съдебното решение резултат, а напротив, цели избягването му, посредством фиктивно възстановяване на служителя на несъществуваща в щата длъжност и уволнението му от нея. Уволнението би било действително и законосъобразно отново, единствено при действителното съществуване и надлежното заемане на тази длъжност от оспорващия, предхождащо уволнението му от нея и съответно настъпила промяна в длъжностното разписание. В конкретния случай, както с оглед несъществуването на длъжността, така и с оглед обстоятелството за връчването в един и същи ден на заповед за възстановяване и на заповед за прекратяване на служебното правоотношение, не може да бъде прието, че влязлото в сила съдебно решение изобщо е изпълнено. Формално предприетите действия от страна на административния орган представляват форма на заобикаляне на закона, поради преследването на резултат, различен от законово предвидения такъв и са в нарушение на правото на незаконно съкратения служител да бъде възстановен на предишната заемана от него длъжност“.

В този смисъл, настоящият съдебен състав намира, че оспорената Заповед за

прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл е незаконосъобразна и не съответства на целта на закона- да бъдат съкращавани държавни служители само и единствено при наличие на предпоставките, визирани в правната норма, а не на несъществуваща длъжност и в един и същи ден да бъде издадена едновременно Заповед за възстановяване и Заповед за прекратяване на служебно правоотношение на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл, но за длъжност, която не съществува преди да е възстановен служителят на нея.

Съдът не обсъжда заключението по допуснатата и изслушана съдебна експертиза, защото тя би могла да бъде способ за събиране и проверка на доказателства само единствено ако в Длъжностното разписание на Министерство на регионалното развитие и благоустройството са настъпили длъжностни промени след възстановяване на служителя на реално съществуваща длъжност/ хипотеза, която в случая не е налице Наред с това извършеното сравняване на длъжността, която е заемал оспорващият и трансформираната длъжност – държавен експерт би било необходимо, ако е налице трансформация и ако структурните промени са извършени след възстановяване на служителя на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност, а не както е в случая- преди да е възстановен служителят на несъществуваща длъжност. Наред с това, тази експертиза не е била необходима, защото съдът би могъл да извърши съпоставка на функциите, задачите и отговорностите по двете длъжностни характеристики.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди само сумата от 1000 лева – заплатено адвокатско възнаграждение. Оспорващият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева, но съгласно чл.126 от ЗДСЛ по производствата по тази глава не се събират държавни такси. Обстоятелството, че оспорващият погрешно е заплатил държавна такса, не води до извод, че ответникът следва да бъде осъден да я заплати. Жалбоподателят е представляван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.126 от ЗДСл ,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № РД-02-16-398/03.04.2023 година на Министър на регионалното развитие и благоустройството, с която последният прекратил служебното правоотношение на Л. С. Р. – на длъжност- Старши експерт в Отдел“ Контрол и мониторинг“ ,Дирекция“ Жилищна политика“ при

Министерство на регионалното развитие и благоустройството“, считано от 03.04.2023 година на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ- поради съкращаване на длъжността.

ОСЪЖДА МИНИСТЪР НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ И БЛАГОУСТРОЙСТВО ТО – ГР. СОФИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА Л. С. Р. ОТ ГР. СОФИЯ СУМАТА ОТ 1000 ЛЕВА- ЗАПЛАТЕНО ОТ НЕЯ АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ-В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.

СЪДИЯ: